

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-5 У 13965/17
Дана 13.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Марком Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Владана Митића из Крушевца, [REDACTED] кога заступа пуномоћник [REDACTED], против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, са заинтересованим лицем Иваном Мијаиловићем из Крушевца, [REDACTED], ради поништаја решења број 111-00-231/2017-01 од 14.08.2017. године, у предмету пријема у радни однос, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 13.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 111-00-231/2017-01 од 14.08.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу Владану Митићу из Крушевца, [REDACTED] надокнади трошкове управног спора у износу 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства правде број 112-01-158/2017-03 од 12.07.2017. године, којим је ставом 1. диспозитива, Иван Мијаиловић, професор цивилне одбране, примљен у радни однос на неодређено време на радном месту управника у Васпитно поправном дому у Крушевцу, у звању виши саветник, предвиђено чланом 42. под редним бројем 1289 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних

места у Управи за извршење кривичних санкција, Пов. број 2/2016 од 27.01.2016. године. Ставом 2. диспозитива именовани је дужан да ступи на рад у року од 8 дана од дана коначности овог решења, од када стиче права и дужности из радног односа у државном органу, о чему ће се донети посебно решење. У ставу 3. је наведено да именованом из тачке 1. овог решења пробни рад траје 6 месеци почев од дана ступања на рад и дужан је да, до окончања пробног рада, положи државни стручни испит. Према ставу 4. диспозитива коефицијент за обрачун и исплату плате утврдиће се посебним решењем по ступању на рад.

У тужби поднетој овом суду дана 13.09.2017. године и речи на расправи, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Наводи да су како првостепени тако и другостепени орган погрешним тумачењем норми које прописују правила поступка избора комисије и провизорним тумачењем доказа донели незакониту одлуку базирану на уском тумачењу нижих прописа, без залажења у хијерархију прописа при одлучивању. Наиме, за чланове комисије су изабрана лица по решењу од 11.04.2017. године у складу са чланом 8. став 3. Правилника о спровођењу јавног конкурса за попуњавање радних места у Управи за извршење кривичних санкција, али не примењујући Закон о државним службеницима и то члан 54. став 2. као и члан 51. став 2. истог закона. Увидом у решење о формирању комисије у саставу Милан Танасковић, Александра Степановић и Љиљана Станишић се може утврдити да су сва лица из реда државних службеника запослена у седишту Управе за извршење кривичних санкција и да ни једно лице није у складу са чланом 54. став 2. у вези члана 51. став 2. Закона о државним службеницима, државни службеник из Службе за управљање кадровима. Неправилним тумачењем законских и подзаконских аката од стране првостепеног и другостепеног органа утврђено је да се сви чланови конкурсне комисије бирају из реда државних службеника распоређених у седишту Управе, односно распоређених у Заводу за извршење кривичних санкција у коме је систематизовано радно место које се попуњава. Сматра да је било нужно утврдити правилном применом права из наведених законских и подзаконских норми да од три (односно пет), два (односно четири) члана комисије се бирају из реда државних службеника распоређених у седишту Управе односно распоређених у Заводу за извршење кривичних санкција, а да се један, односно два члана по правилу именују из Службе за управљање кадровима. Непримењивањем одредби о формирању комисије из члана 54. став 2. у вези члана 51. став 2. Закона о државним службеницима повређен је Закон о државним службеницима, па је самим тим предложена комисија незаконито састављена и није имала легитимитет да поступа при оцени доказа кандидата за испуњавање услова за конкурсисање, као ни само испитивање и вредновање кандидата. Даље наводи да је повређен и члан 9. Правилника о спровођењу јавног конкурса за попуњавање јавних места у Управи за извршење кривичних санкција којим је прописано да директор Управе именује чланове Конкурсне комисије у зависности од услова за рад на радном месту које се попуњава, прописаних Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управи, при чему је један члан комисије, по правилу, непосредни руководиоца унутрашње организационе јединице у којој се врши попуњавање радних места, док остали чланови комисије треба да имају најмање исти степен образовања, стручне способности, знања и вештина као и кандидат у изборном поступку. Сходно томе у комисији је морало да буде лице које је непосредни

руководилац Организационе јединице, тј. лице надређено њему ако се ради о избору руководиоца унутрашње организационе јединице, а при саставу комисије ни једно од лица није испуњавало тај услов. Поред наведеног комисија при састављању листе кандидата, саставила је листу на којој се налазио само један кандидат Иван Мијаиловић (просечна оцена 3,00) иако је постојало више кандидата који су испунили услове. Тиме је конкурсна комисија директно повредила члан 11. правилника који прописује задатак конкурсне комисије између осталог и да утврди листу кандидата који су са најбољим резултатом испунили мерила прописана за избор и достави је директору Управе или Министру правде. На тај начин од стране комисије фаворизован је један кандидат и листа која је предата на даље одлучивање садржала је једно име што је у супротности са чланом 9. и 20. правилника. Такође наводи да су и првостепени и другостепени орган погрешно ценили доказе кандидата Ивана Мијаиловића о испуњености услова за конкурисање на месту управника у ВПД Крушевац, јер исти није испуњавао услове. Према члану 28. став 5. ЗИКС-а, за управника Завода и заменика управника може бити распоређено лице које има седам година радног искуства на пословима извршења кривичних санкција у правосудју, адвокатури, војсци или полицији после стеченог високог образовања на студијама другог степена (дипломске академске студије-мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од четири године. Према тада важећем Закону о адвокатури прописано је између осталог да право уписа у именик адвоката има лице које је дипломирани правник са положеним правосудним испитом које није у радном односу као и које се не бави другом професионалном делатношћу, осим у научној, педагошкој, преводилачкој, уметничкој, публицистичкој, хуманитарној и спортској области. Такође истим законом је прописано да адвокатски приправник може започети обављање приправничке праксе ако је уписан у именик адвокатских приправника, а право на упис у именик адвокатских приправника има лице које између осталог испуњава и услове да није у радном односу, да се не бави другом професионалном делатношћу, осим у научној, педагошкој, преводилачкој, публицистичкој, хуманитарној и спортској области и да је засновало радни однос у својству приправника код адвоката или у ортачком адвокатском друштву. Изабрани кандидат је у датом периоду био запослен у ПУ Крушевац са средњим степеном образовања, чиме се јасно бавио другом професионалном делатношћу, нема завршен правни факултет, нити је икада био уписан у именик адвоката. Самим тим је тужени орган погрешним тумачењем предложених доказа у виду сарадње исту оценио као рад у адвокатури тј. пет година иако се исто не може ценити сходно наведеним законским одредбама. Навођење од стране првостепеног и другостепеног органа да је изабрани кандидат професор цивилне одбране представља симуловани елемент јасно симулованог уговора, који се није ни остварио, већ је имао сврху, стицање наводног радног искуства које се није ни остварило, тј. исто је без основа. Стога је тужени орган погрешно оценио изведене доказе о испуњености услова кандидата за управника дома у Крушевцу, јер исти није могао да стекне радно искуство из области адвокатуре будући да се истом очигледно није бавио. Даље наводи да кандидат који је изабран по конкурсима није испитиван пред конкурсном комисијом у тренутку када су тужилац и други кандидат Славољуб Петровић испитивани ради вредновања стручне способности, знања и вештина, како је прописано конкурсом. Стога изражава сумњу да је кандидат Иван Мијаиловић икада приступио испитивању јер децидно тврди да у просторије комисије нико није ушао после њега до 12 часова када су чланови комисије напустили просторије, те да је исти

записник сачињен без учешћа кандидата Ивана Мијаиловића, па је тражио да се изврши увид у камере обезбеђења ради уласка и изласка кандидата. Другостепени орган се није посебно бавио овом чињеницом већ је користио записник као истинит. Стога изражава сумњу у рад комисије, која поред састава који одражава саму законску форму комисије, није извршила своје радње на испитивању стручне оспособљености, знању и вештинама, јер кандидат који је изабран није приступио испитивању. Такође сматра да је неосновано тужиоцу дата оцена 1 јер не представља одраз његове стручне оспособљености, знања и вештине приказане при оцењивању, јер нису примењена одговарајућа мерила прописана правилником и законом. Даље наводи да је од другостепеног органа тражио да ради утврђивања чињеничног стања одреди независан састав комисије који би извршио оцењивање кандидата и донео коначну одлуку у складу са чланом 54. став 2., а у вези са чланом 51. став 2. Закона о државним службеницима будући да се кандидат Иван Мијаиловић више пута позивао на "кумовско сродство" са садашњим директором БИА те изражава сумњу у објективност поступка за избор управника ВПД Крушевац. На одржаној јавној расправи пуномоћник тужиоца изјавио је да остаје при тужби и тужбеном захтеву и наводи да су нетачни наводи из одговора на тужбу туженог да је жалба усвојена и поништено првостепено решење, већ да је жалба одбијена. Суду доставља документацију добијену путем захтева за приступ информацијама од јавног значаја, ближе наведену у записнику са расправе. Истиче да потврда од 28.12.2012. године доказује да је заинтересовано лице било запослено у МУП-у од 15.08.1996. године до 11.11.2009. године, те да исто није могло потписати уговор о волонтирању 2007. године у наведеном периоду, јер је то изричито забрањено законом. Као спорно сматра и време запослења на одређено време заинтересованог лица до почетка конкурса. Предложио је да суд поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање. Тражио је трошкове спора на име заступања тужиоца од стране пуномоћника из реда адвоката, на одржаној јавној расправи у износу од 18.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу и речи на расправи оспорило наводе тужиоца наводећи да је конкурсна комисија образована на основу Закона о извршењу кривичних санкција и Правилника о спровођењу јавног конкурса за попуњавање радних места у Управи за извршење кривичних санкција који је донет на основу тог закона. Из одредбе члана 253. Закона о извршењу кривичних санкција јасно произлази да ће се поводом спровођења јавног конкурса у свему примењивати Правилник о спровођењу јавног конкурса за попуњавање радних места у Управи за извршење кривичних санкција, с обзиром да Закон о извршењу кривичних санкција као посебни закон у односу на Закон о државним службеницима у вези спровођења јавног конкурса упућује на тај правилник. Такође сматра да сходно Правилнику о спровођењу јавног конкурса за попуњавање радних места у Управи за извршење кривичних санкција не постоји обавеза именовања члана из Службе за управљање кадровима. При том, не ради се о супротности подзаконског акта и закона да би се морао непосредно применити закон, тј. Закон о државним службеницима, будући да подзаконски акт не сме бити у супротности са законом на основу којег је донет, а не са било којим другим законом. С обзиром да помнути правилник није донет на основу

Закон о државним службеницима већ на основу Закона о извршењу кривичних санкција, његове одредбе којима се уређује начин образовања Конкурсне комисије у свему су правно ваљање, без обзира што су оне другачије од одредби Закона о државним службеницима којима се исга материја уређује на другачији начин. Закон о извршењу кривичних санкција у погледу спровођења јавног конкурса изричито прописује да се по том питању неће примењивати Закон о државним службеницима када је другачије одређено Законом о извршењу кривичних санкција, потом упућује на подзаконски акт о спровођењу јавног конкурса, а потом се у Правилнику о јавном конкурс у изричито утврђује да се тим правилником ближе уређује начин образовања Конкурсне комисије за спровођење јавног конкурса за попуњавање извршилачких радних места у Управи за извршење кривичних санкција. Даље наводи да је уз пријаву на конкурс поред осталих тражених доказа доставио и доказ о радном искуству са одговарајућом стручном спремом, односно потврду о обављеном стажу у Адвокатској канцеларији Петровић, уговор и анекс уговора о волонтерском раду, за период од 01.03.2007.-01.03.2012. године, укупно 5 година радног искуства, потврду Управе за извршење кривичних санкција од 24.04.2017. године за период од 28.12.2012-24.04.2017. године, од укупно 4 године, 3 месеца и 26 дана радног искуства на пословима извршења кривичних санкција. Такође тврди да је дана 02.06.2017. године приступио испитивању, односно изборном поступку у просторијама Управе за извршење кривичних санкција у Београду што је констатовано у записнику о раду комисије. Предлаже да суд потврди другостепено решење и тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца адвоката Марка Р. Радојковића, заинтересованог лица Ивана Мијаиловића из Крушевца, а у одсутности уредно позваног туженог органа, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу, свих писмена достављених уз тужбу и на расправи, Управни суд је нашао, да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења од 14.08.2017. године, тужени орган је, решавајући о жалби изјављеној против првостепеног решења од 12.07.2017. године, нашао да је изборни поступак спроведен у складу са одредбама Закона о државним службеницима, Закона о извршењу кривичних санкција, Правилника о спровођењу јавног конкурса за попуњавање радних места у Управи за извршење кривичних санкција, те да су неосновани наводи подносиоца жалбе којом се оспорава законитост спроведеног поступка и донетог решења. Тужени орган увидом у достављене списе констатује да је конкурсна комисија именована решењем директора Управе за извршење кривичних санкција број 119-01-12/17-3 од 11.04.2017. године спровела изборни поступак за попуњавање извршилачког радног места -управник у Васпитно поправном дому у Крушевцу, у звању виши саветник, предвиђеног чланом 42. под редним бројем 1289. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управи за извршење кривичних санкција, Пов. бр. 2/2016 од 27.01.2016. године, а по јавном конкурс објављеном на Интернет презентацији Министарства правде, на порталу Е-управе, на огласној табли Управе за извршење кривичних санкција, интернет презентацији и периодичном издању огласа Националне службе за

запошљавање "Послови" број 722 од 19.04.2017. године. У огласу о јавном конкурсy наведени су услови за запослење на радном месту које се попуњава и докази који се прилажу уз пријаву на основу чега конкурсна комисија утврђује испуњеност услова за рад на радном месту. У спроведеном изборном поступку сачињен је записник, а у изборном поступку проверавало се познавање прописа из области Закона о државним службеницима и Закона о извршењу кривичних санкција-усмено и вештина комуникације -непосредно кроз разговор са кандидатима. Конкурсна комисија је на састанку одржаном 16.05.2017. године, о чему је сачињен записник број 119-01-12/2017-03 од 16.05.2017. године, констатовала да су на наведени јавни конкурс примљене четири пријаве од којих је једна одбачена закључком и да је конкурсна комисија саставила списак кандидата чије су пријаве потпуне и међу којима ће се спровести изборни поступак, а то су кандидати Иван Мијаиловић, Славољуб Петровић и Владан Митић. Изборни поступак је обављен дана 02.06.2017. године о чему је сачињен записник број 119-01-12/2017-03 од 02.06.2017. године. Конкурсна комисија је утврдила листу питања из Закона о извршењу кривичних санкција и Закона о државним службеницима која ће се истим редоследом постављати кандидатима, као и да ће знање и вештину комуникативности вредновати оценама од 1-3. Кандидат Славољуб Петровић оцењен је просечном оценом 2,66 (познавање прописа 2,33+вештина комуникације 3,00), кандидат Иван Мијаиловић је оцењен просечном оценом 3,00 (познавање прописа 3,00+вештина комуникације 3,00), а сва три члана конкурсне комисије знање кандидата Владана Митића (тужиоца) из Закона о извршењу кривичних санкција и вештине комуникације оценила су оценом 2,00, али се тужиоцу није израчунавала просечна оцена и исти није могао бити на листи кандидата, с обзиром да су сва три члана конкурсне комисије на основу одговора на постављена питања, знање именованог из Закона о државним службеницима оценили оценом 1. Након обављених разговора конкурсна комисија је на основу укупно остварених резултата кандидата саставила листу кандидата који су испунили мерила прописана за избор на радно место управник у Васпитно поправном дому у Крушевцу, на којој је за наведено радно место уврстила једног кандидата Ивана Мијаиловића (просечна оцена 3,00). Директор Управе за извршење кривичних санкција је на основу члана 28. став 2. Закона о извршењу кривичних санкција и члана 42. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управи за извршење кривичних санкција Пов. бр. 2/2016 од 27.01.2016. године министру правде поднео предлог да се са листе изабере кандидат Иван Мијаиловић и да се након пријема у радни однос на неодређено време распореди на радно место управник у Васпитно поправном дому у Крушевцу (предлог број 112-01-158/2017-03 од 12.07.2017. године), а министар правде је на основу листе кандидата донео ожалбено решење којим се Иван Мијаиловић прима у радни однос на неодређено време на радном месту управника у Васпитно поправном дому у Крушевцу. Увидом у пријаву коју је на јавни конкурс поднео изабрани кандидат Иван Мијаиловић утврђено је да је именовани као доказ радног искуства у струци приложио потврду о обављеном стажу у адвокатској канцеларији Петровић, уговор и анекс уговора о волонтерском раду (којим послодавац прима без заснивања радног односа волонтера Ивана Мијаиловића, професора цивилне одбране, VII степен стручне спреме ради обављања послова сарадника на пословима анализе правила и Закона цивилне заштите и војске у циљу припреме клијената адвокатске канцеларије за одбрану пред Међународним кривичним трибуналом у Хагу) за период од 01.03.2007.-01.03.2012. године (укупно 5 година радног искуства) и потврду Управе за извршење кривичних санкција за период од

28.12.2012.-24.04.2017. године (укупно 4 године, 3 месеца и 26 дана радног искуства на пословима извршења кривичних санкција). Такође увидом у диплому Факултета цивилне одбране Београд, о стеченом високом образовању, утврђено је да је Иван Мијаиловић високо образовање стекао 23.12. 2005. године. С обзиром на наведено, по оцени туженог органа, неосновани су наводи жалбе у којима се оспорава радно искуство изабраног кандидата, односно наводи да је првостепени орган погрешним тумачењем предложених доказа у виду сарадње, исте оценио као седмогодишњи рад у адвокатури, иако је наведена сарадња трајала од 01.03.2007. године до 01.03.2012. године, с обзиром да је конкурсна комисија правилно као доказ радног искуства кандидата Ивана Мијаиловића ценила и радно искуство на пословима извршења кривичних санкција за период од 28.12.2012. године до 24.04.2017. године у укупном трајању од 4 године, 3 месеца и 26 дана, које је утврђено на основу потврде Управе за извршење кривичних санкција број 112-01-11/2017-03/204 од 24.04.2017. године. Поред тога тужени указује да наводи жалбе који се односе на непрописан састав конкурсне комисије нису основани, обзиром да је иста именована решењем директора Управе за извршење кривичних санкција од 11.04.2017. године, на основу Закона о извршењу кривичних санкција („Службени гласник РС“, бр. 95/14) и Правилника о спровођењу јавног конкурса за попуњавање радних места у Управи за извршење кривичних санкција („Службени гласник РС“, бр. 40/2010 и 137/2014), који је донет на основу тог закона, чијом применом је јасно да у случају спровођења јавног конкурса за попуњавање извршилачких радних места у Управи за извршење кривичних санкција, не постоји обавеза именовања члана комисије из Службе за управљање кадровима. Такође су оцењени као неосновани наводи жалбе да кандидат Иван Мијаиловић није испитиван пред комисијом у тренутку када и други кандидати, јер је увидом у записник конкурсне комисије број 119-01-12/2017-03 од 02.07.2017.године констатовано да је са кандидатом Петровић Славољубом из Крушевца, разговор обављен дана 02.06.2017. године у времену од 10,00-10,30 часова, са кандидатом Митић Владаном из Крушевца, разговор је обављен дана 02.06.2017.године у времену од 10,35-11,05 часова, а са кандидатом Иваном Мијаиловићем из Крушевца, разговор је обављен дана 02.06.2017.године у времену од 11,10-11,40 часова. Тужени је размотрио и остале наводе жалбе (предлагање да се изврши увид у записнике у тренутку испитивања, сигурносне камере са дана испитивања, као и друге мере, да се кандидат више пута позивао на кумовско сродство са садашњим директором БИЕ) и оценио да се ти наводи због њиховог односа и утицаја на законитост првостепеног решења, не морају посебно разматрати и образлагати, с обзиром на то да оцена у вези с тим наводима не би могла бити од утицаја на другачије решавање у овој управној ствари.

По оцени суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што је одредбом члана 28. став 2. Закона о извршењу кривичних санкција („Службени гласник РС“, бр. 55/14) прописано да управника завода на предлога директора управе распоређује Министар надлежан за послове правосуђа, а ставом 5. истог члана прописано да за управника завода и заменика управника може бити распоређено лице које има 7 година радног искуства на пословима извршења кривичних санкција у правосуђу, адвокатури, војсци или полицији, после стеченог високог образовања на студијама другог степена (дипломске академске студије-мастер специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од 4 године. Такође, према члану 5. став 1. Закона о

адвокатури ("Службени гласник РС", бр. 31/11 и 24/12), право на бављење адвокатуром стиче се доношењем одлуке о упису у именик адвоката и полагањем адвокатске заклетве. Према члану 6. став 1. истог закона услови за доношење одлуке о упису у именик адвоката су између осталих диплома правног факултета (тач.1.), положен правосудни испит (тач. 2.), непостојање радног односа (тач. 5.). Такође према члану 53 истог закона адвокатски приправник може да започне обављање приправничке вежбе ако је уписан у именик адвокатских приправника и ако је положио заклетву адвокатског приправника, а према члану 62. став 1. истог закона на адвокатске приправнике волонтере сходно се примењују одредбе овог закона о адвокатским приправницима. Услови за доношење одлуке о упису у именик адвокатских приправника су регулисани одредбом члана 54. став 1. истог закона и исти су између осталих диплома правног факултета (тач. 1), непостојање радног односа (тач. 4). У току поступка је утврђено да је изабрани кандидат, овде заинтересовано лице као доказ за испуњеност услова конкурса доставио диплому Факултета цивилне одбране у Београду о стеченом високом образовању и стручном називу професор цивилне одбране, а као доказ о радном искуству између осталог је доставио потврду од 02.03.2012. године издату од стране адвоката Милана Петровића из Београда да је обавио стаж у својству волонтера у адвокатској канцеларији именованог адвоката у периоду од 01.03.2007. године до 01.03.2012. године, по основу уговора о волонтерском раду, који је закључен ради обављања послова сарадника на пословима анализе правила и закона цивилне заштите и војске у циљу припреме клијената адвокатске канцеларије за одбрану пред Међународним кривичним трибуналом у Хагу. Имајући у виду да је чланом 28 став 5 Закона о извршењу кривичних санкција прописано да за управника завода и заменика управника може бити распоређено лице које има 7 година радног искуства на пословима извршења кривичних санкција у правосудју, адвокатури, војсци или полицији, то суд налази да првостепени и тужени орган у образложењу решења не дају разлоге зашто наведену потврду од 02.03.2012. године цене као доказ о испуњености услова у погледу радног искуства у адвокатури, будући да су напред наведеним члановима Закона о адвокатури јасно прописани услови под којима се одређено лице може бавити адвокатуром, које услове према стању у списима изабрани кандидат не испуњава. Стога су и разлози образложења првостепеног и оспореног решења у супротности са стањем у списима и не упућују на одлуку у диспозитиву, чиме је учињена повреда правила поступка из члана 199 став 2 Закона о општем управном поступку, ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10). Како тужени орган оспореним решењем није санкционисао напред наведене повреде учињене од стране првостепеног органа, то је учинио и повреде правила поступка из члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, које су биле од утицаја на решење ове управне ствари. Поред наведеног, тужилац је у жалби истицао да је изабрани кандидат у периоду за који је доставио потврду о волонтерском раду у адвокатској канцеларији био у радном односу код МУП-а са средњом стручном спремом, те се није могло сматрати да обавља послове у адвокатури, јер према одредбама Закона о адвокатури услов за обављање послова је непостојање радног односа како адвоката тако и адвокатских приправника и волонтера, па како образложење оспореног решења не садржи оцену ових навода жалбе, то је тужени орган повредио и одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој одредби је дужан да сваки навод жалбе оцени и да да разлоге због чега га сматра основаним или неоснованим, а што образложење оспореног решења не садржи.

I-5 У 13965/17

9

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка на које му је указано овом пресудом и да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 151., 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14, 87/18), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу који је успео у спору, признао на име накнаде трошкова спора износ од 18.000,00 динара за заступање од стране адвоката на одржаној усменој јавној расправи, према тарифном броју 43. став 1. тачка 4. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ 121/12) и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.09.2019. године, I-5 У 13965/17

Записничар
Марко Радосављевић ,с.р.

Председник већа- судија
Снежана Алексић ,с.р.

МД

За тачност отправка
Управитељ писарнице

